

La desaparició de Lerena

MULFORD, l'americà del tercer p's, va entrar a la meua cambra esbotzant el pany de la porta. Estava esgarriat i duia els cabells al vent, a desgrat que no hi havia ni un alé d'aire.

—Apresseu-vos! —digué—. Ha passat quelcom terrible a casa de Lerena i Hargis!

Lerena i Hargis eren dues noies estudiantes. Enamoraven a tothom només de veure-les, i molts homes que eren serens i d'inclinacions domèstiques s'havien donat la mort per elles.

Vaig incorporar-me al llit.

—Què és el que passa de terrible?

—S'han sentit crits —em respongué Mulford—. Crits i cops de cap per les parets. I a més, no obren la porta, ni aquesta cedeix de cap manera!

—Això no és pas terrible, home —(m'agrada puntualitzar les coses i definir-les tal com les veig)—. Això és desconcertant i prou.

Va agafar-me pels munyons i se m'endugué cap al corredor. A fora de la cambra encara no havia reeixit a posar-me del tot la camisa, i una veïna es va tapar els ulls amb una pala de remoure la cendra dels fogons i llançà una exclamació incivil. Aquesta mena de virginitats espirituals sempre m'han fet fàstic.

Hom se m'endugué escales amunt. A mig camí, el piano de Lerena i Hargis començà a tocar una simfonia frenètica, que encomanava un aire de revolta contra totes les coses sòlides i establertes. De sobte, la simfonia va parar, en un gemec en el qual devien intervenir totes les tecles, les blanques i les negres. Després se sentiren uns despertadors i la veu de Lerena que plorava a crits, com les criatures; Hargis li contestava de lluny: semblava que s'apretés un coixí contra la boca.

Quan arribàrem a l'indret de l'habitació de les noies, res no trencava el silenci que, en definitiva, s'havia emparat de l'ambient.

Per sota la porta, s'escorria un lí-

i Hargis

PER

PERE CALDERS

quid ros, que tenia vida. Mulford va sucuar-hi un dit i se'l portà a la boca.

—Xampany —digué.

«Has estat de sort», vaig pensar.

De fet, ens quedàrem drets davant la cambra d'elles, sense saber què fer. Esbotzar la porta em repugnava, trucar amb els dits era inútil i estar-se allí sense fer res volia dir que érem un parell d'ases desproveïts de sentit pràctic. Vaig mirar pel forat del pany.

Es veia una finestra oberta, i al fons la torre metàl·lica de Jaume I. En aquell moment va passar un vol de coloms, que semblaven un grapat de blat en sortir de la mà del sembrador. Els finestrons estaven decorats amb una tela de color rosa, que sostenia a intervals una cara de nina detestable. A l'esquerra del forat del pany, es veia un calendari, amb una làmina que figurava una casa de pagès, apacible. El bloc assenyalava la data del 9 de setembre, un dijous.

—Escolta, Mulford: Quin dia som, avui?

—Som diumenge, dia 5 de setembre.

Algú, doncs, havia avançat el calendari de Lerena i Hargis. Allò sí que era terrible, i ho era de debò. No sabia dir per què, però em semblava la manifestació d'un disegni amb moltes ganes de fer mal.

Els veïns de l'escala se'ns havien ajuntat, i ja n'hí havia dos que es barallaven per tal d'ésser els primers a tirar la porta a terra.

—Apa, no us pegueu! —vaig dir

jo—. Cal fer-ho tot de la millor manera. Hi ha algú que tingui una palanqueta?

Una dona se'n va treure una de sota el davantal i me la va donar. Aleshores, vaig fer alçaprem amb aquella eina, forçant el pany, i la porta s'obrí de bat a bat.

Segons sembla, hom m'havia reconegut espontàniament el dret d'iniciativa en aquell afer.

—Que ningú no es mogui del seu lloc! Només entrarem l'americà i jo. Es necessari no esgarriar les coses.

Mobeïren. Sembla estrany, però ho van fer. Darrera nostre, quedà un panteig respectuós, que aturava els nassos al cancell mateix de la porta.

Per la cambra aquella hi havia passat una alenada de desequilibri de les coses. S'endevinava que tot era al seu lloc, però el lloc de cada cosa semblava rebutjar la presència de l'objecte, per haver-se trencat lligams immutables, que la raó no admet que es puguin trencar de cap manera.

A terra, prop de l'entrada, vaig recollir un retrat de Lerena. Era un bust artístic, es veia de seguida; Lerena mirava en l'aire, i s'aguantava amb un delicat gest de mans una roba transparent que li tapava els pits.

Mulford s'havia dirigit cap a un tocador pintat de blanc amb un mirall tríptic que el presidia. Obri un calaix, escampà una colla de petits objectes damunt el tocador, i va cridar-me.

Aquells petits objectes tenien una rara qualitat. Barretes de carmi per als llavis, compactes de pòlvors per a la cara, eines de manicura, agulles de pit, etc., cada cosa estava marcada amb una creu blanca, feta probablement amb guix. I havia de tractar-se d'un guix especial, de mina prima, perquè les creus tenien un perfil delicat i fet amb cura.

—Què us sembla, això? —preguntà Mulford.

—No em sembla res —(era la veritat)—. Trobo que d'una cosa així no cal fer-ne gaire cas. Les creus hi són, en efecte, però i què?

jeien desinflat en un recó, calaixos, paquets de teies, uns barrets de senyora, un maniquí, etc. El xicot, en el moment d'ésser descobert, estava ocupat en obrir un bidó de metall, que aguantava fortament entre les cames.

—Allí! —vaig cridar—. Ja el tinc!
El policia va apartar-me amb un cop de braç i donà una ordre breu, definitiva.

Vaig trobar-me baixant l'escala a grans gambades, empassant-me els graons de deu en deu amb la mirada. Al meu costat s'agitava una forma, desfeta de contorns per la velocitat. Recordo que la forma s'estirava en filagarses i es feia obessa, avantatjant-me en tamay i en soroll. Més tard, pensant-hi bé, he deduït que allò era el detectiu. Aleshores, en aquell moment de vertigen, no podia fer gaires concessions a la clarividència.

Pel camí, el detectiu recollí una altra parella de policia, que amb la que ja teníem, representaven quatre homes drets i fets. Això, almenys, era una cosa que reconfortava.

Quan hi arribàrem, ja hi havia els bombers —Mulford havia telefonat—. Desplegaven una manguera nova, de color vermell, i estaven tots agitats per la cursa folla que els havia calgut fer per recórrer amb menys temps que nosaltres, una distància cent-quaranta vegades més gran que la nostra. Els bombers tenien els ulls petits i els nassos prims, esmolats pel vent; i llur roba que en començar el servei els feia goig de tan cenyida, ara els venia baldera, perquè l'esforç els havia enlluït a tots.

Al pis més alt de la casa començava a sortir un braç de fum. Un fum clar i joiós, que s'emmirallava en els vidres de totes les finestres del barri.

Jo no vaig voler pujar. Sóc molt sensible als fracassos d'altri, i per mi aquell minyó ja estava perdonat. Vaig quedar-me parlant amb un bomber trist, que m'explicava que els diaris de la nit dirien que ells havien arribat tard, perquè ho deien sempre.

La trista comitiva va tardar molt poc a sortir al carrer. Dos policies portaven l'incendiari agafat pels braços, i els altres dos li apuntaven l'esquena amb llurs fusells. Ni podia somniar a escapar-se, aquell xicot; per altra banda, no semblava pas desitjar-ho. Duia encara un llumí encès als dits, que per inexplicable que sembli va portar al carrer una claror nova.

El detectiu em prengué a part per dir-me:

—Ja està acabat, aquest servei. Ha estat un servei brillantíssim!
Jo no hi estava conforme.

—Però, i les noies?
—Ah, les noies! Ja s'espavilaran; són prou grans per no perdre's.
A més, el detectiu es posà sobtadament agut i tot rient em donà un cop de dits al ventre. Afegi:

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

—Aquesta mena de noies no es perdrien mai del tot.
I s'allunyà fent una riulla grassa, brandant el cos com s', en el món, no hi hagués cap picardia que pogués superar la seva.

Quin home més estúpid!

MOLTA NETEJA!

Furgant, furgant, els americans han trobat una dada estadística més que els col·loca abans dels altres països del món, i tot seguit han corregut a propagar-la. D'acord amb un informe que s'ha publicat als Estats Units, poden ésser considerats com el poble més net del món, millor dit: el que una major despesa fa de sabó. A Nord-Amèrica, ens diu aquesta estadística, es consumeix un promig anual de sabó per habitant de 11'5 quilògrams. Als Països Baixos, que és el país que ve a continuació, un promig d'11 quilògrams per habitant, i, després, ja vénen Dinamarca i el Canadà amb un consum de 10 quilògrams.

UN PONT MOLT BONIC

CAMINAR més de tres hores per a travessar un pont, heus ací una cosa que pot semblar inversemblant! La cosa és, no obstant, possible. És veritat que es tracta del pont més gran del món. Aquest pont uneix Oakland a San Francisco (Estats Units). Mesura quinze quilòmetres de llargada i, en per-se fosc, exigeix una il·luminació d'una intensitat de dos milions de bugies.

«Abans de fer política,
Von Ridebentrop, era co-
missionista en vins»

(Dels diaris).

—Si aquesta marca no li convé, ens queden encara calibres més forts.

(De «LE POPULAIRE»)